

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **Správa železniční dopravní cesty, státní organizace**
sídlem Dlážděná 1003/7, 110 00 Praha 1
zastoupená advokátem Mgr. Tomášem Tyllem
sídlem V Celnici 1040/5, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 2771/117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 10. 2016, č. j. MSK 100784/2016 ve věci
správního deliktu na úseku ochrany přírody a krajiny

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje

1. Žalobkyně se žalobou doručenou krajskému soudu dne 20. 12. 2016 domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Bruntál (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 29. 6. 2016, č. j. MUBR/46233-16/pzd-OŽP-6185/2016/pzd, kterým byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 80 000 Kč za správní delikt, jehož se měla dopustit tím, že v období od listopadu 2015 do února 2016 provedla bez povolení orgánu ochrany přírody kácení celkem 257 stromů (dřevin rostoucích mimo les) převyšujících ve výšce 130 cm nad zemí obvod kmene 80 cm a dále 8 985 m² zapojeného porostu, a to na pozemcích parc. č. 1013 v k. ú. Valšov, parc. č. 407/14 v k. ú. Milotice nad Opavou a parc. č. 342/5 v k. ú. Nové Heřmínovy. Tím měla žalobkyně podle správních orgánů porušit ustanovení § 8 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, v platném znění (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“). Žalobkyně navrhla také zrušení prvostupňového rozhodnutí.
2. V podané žalobě žalobkyně namítla tyto žalobní body:
 - 1) Napadené rozhodnutí je nicotné z důvodu věcné nepříslušnosti správních orgánů, které ve věci rozhodovaly, neboť orgány ochrany přírody nemají věcnou příslušnost ohledně dřevin v obvodu dráhy a na stavbě dráhy, ať již jde o povolování jejich kácení nebo o projednání správního deliktu v případě jejich pokácení bez povolení. Pro dřeviny v obvodu dráhy, na stavbě dráhy a na stavbách na dráze je podle žalobkyně dána výlučná kompetence drážního úřadu. Žalobkyně v této souvislosti zdůraznila, že podle § 22 zákona č. 266/1994 Sb., o dráhách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o dráhách“) je provozovatel dráhy povinen zajistit plynulost a bezpečnost drážní dopravy, čehož by nebyl schopen, pokud by kácení dřevin záviselo na povolení orgánu ochrany přírody. Zachování dřevin na stavbě dráhy a v jejím obvodu totiž ve většině případů vylučuje a znemožňuje zabezpečení ochrany života a zdraví osob dráhu užívajících. Dřeviny v obvodu dráhy nemají své místo za situace, kdy by dosáhly takové výšky, že by v případě svého pádu zasáhly do průjezdného profilu provozovatele dráhy.
 - 2) V dalším žalobním bodě žalobkyně zpochybnila svou odpovědnost za správní delikt, jelikož kácení dřevin bylo provedeno prostřednictvím najatých subjektů a žalobkyně byla pouze jeho objednatelem. Adresátem povinnosti podle § 88 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny je ten, kdo skutečně dřevinu poškodí nebo zničí. Podle žalobkyně nebylo ani jednoznačně prokázáno, že by došlo k pokácení zapojeného porostu v daném rozsahu, resp. že by se vždy jednalo o zapojený porost.
 - 3) Správní orgán žalobkyni nesprávně vytkl, že ve smyslu § 8 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny v řízení neprokázala stav dřevin, jenž by představoval zřejmé a bezprostřední ohrožení života a zdraví nebo hrozbu škody značného rozsahu. Dle žalobkyně panoval v daném případě stav, kdy hrozilo nebezpečí z prodlení a nebylo možné čekat na vydání povolení o kácení dřevin.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. K otázce věcné příslušnosti orgánu ochrany přírody odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 5. 11. 2015, č. j. 7 As 162/2015-59, ve kterém byl konstatován a odůvodněn závěr, že v případě záměru pokácet stromy rostoucí na pozemku v obvodu dráhy je nutno postupovat podle zákona o ochraně přírody a krajiny a požádat orgán ochrany přírody o povolení ke kácení. Výlučnou působnost drážního správního úřadu nelze dovodit ani ze zákona o dráhách, ani z jiného zákona. Za nedůvodnou považuje žalovaný také snahu žalobkyně zbavit se odpovědnosti

odkazem na subjekt, který stromy fakticky kácel, neboť to byla žalobkyně, která nechala stromy pokácet, podala také oznámení o provedeném kácení a nemůže se proto své odpovědnosti zprostit.

4. U ústního jednání před krajským soudem dne 21. 2. 2018 žalobkyně setrvala na svém stanovisku a nad rámec žalobních tvrzení poukázala na změnu právní úpravy a nutnost posoudit skutek podle nové právní úpravy, která je pro žalobkyni příznivější. Žalovaný u jednání uvedl, že je mu známa aktuální judikatura správních soudů ohledně přípustné retroaktivity nového zákona, který nabyt účinnosti až po skončení správního řízení a je pro pachatele správního deliktu příznivější. Navrhl však, aby pro případ zrušení napadeného rozhodnutí bylo při rozhodování o nákladech řízení přihlédnuto jak ke skutečnosti, že žalovaný je státní organizací, která je personálně vybavena a financována ze státního rozpočtu natolik, aby byla schopna zajistit účast v soudním řízení vlastními zaměstnanci, tak k tomu, že žalovaný nemohl ovlivnit změnu právní úpravy, ke které došlo až po skončení správního řízení.
5. V posuzované věci krajský soud již jednou rozhodl, a to rozsudkem ze dne 21. 2. 2018, č. j. 22 A 199/2016-43, kterým bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Označený rozsudek byl zrušen rozsudkem NSS ze dne 8. 2. 2021, sp. zn. 5 As 102/2018 (dále jen „zrušující rozsudek“) a věc byla krajskému soudu vrácena k dalšímu řízení.
6. NSS ve zrušujícím rozsudku s odkazem na svou dřívější judikaturu, zejména rozsudek ze dne 31. 7. 2020, č. j. 5 As 344/2018-51 nebo ze dne 13. 10. 2020, č. j. 8 As 196/2018-47 zdůraznil, že v případě úvah o aplikaci retroaktivity ve prospěch pachatele na základě čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) je rozhodujícím kritériem pro posouzení otázky, zda použití pozdější právní úpravy by bylo pro pachatele příznivější, celkový výsledek z hlediska trestnosti a případně i z hlediska trestu, jehož by bylo při aplikaci té či oné úpravy dosaženo, a to s přihlédnutím ke všem právně rozhodným okolnostem konkrétního případu. NSS současně zavázal krajský soud posoudit, zda by použití nové právní úpravy jako celku skutečně bylo (nikoliv mohlo být) pro žalobkyni příznivější v hmotněprávním slova smyslu.
7. Krajský soud v návaznosti na zrušující rozsudek NSS opětovně přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Při svých úvahách byl krajský soud vázán právním názorem NSS vysloveným ve zrušujícím rozsudku.
8. V dalším řízení (po zrušujícím rozsudku NSS) žalobkyně ve vyjádření ze dne 18. 3. 2021 uvedla, že skutková podstata, za kterou jí byla uložena pokuta, již ke dni rozhodnutí není deliktem, neboť dle novelizovaného znění § 8 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny povolení není třeba k odstraňování dřevin za účelem zajištění provozuschopnosti železniční dráhy nebo zajištění plynulé a bezpečné drážní dopravy. Dále žalobkyně upozornila na novelizované znění § 10 odst. 3 zákona o dráhách, podle kterého stromoví a jiné porosty, které při svém pádu mohou zasáhnout do průjezdného průřezu dráhy, ohrožují bezpečnost, plynulost a provozuschopnost dráhy. Žalobkyně v závěru zopakovala, že ke kácení dřevin došlo v režimu § 8 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny. Přítomností dřevin v dopadové vzdálenosti od průjezdného průřezu dráhy hrozí škoda značného rozsahu a

v souladu s § 8 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny je možné takové nebezpečí odstranit, dřeviny pokácet a kácení oznámit orgánu ochrany přírody do 15 dnů od provedení kácení. Žalobkyně tedy identifikovala zdroj ohrožení bezpečnosti, kterým byl zřejmě a bezprostředně ohrožen život či zdraví cestujících a hrozila škoda značného rozsahu, přičemž postupovala v souladu s ustanoveními zákona o ochraně přírody a krajiny a zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, v platném znění, a odstranění dřevin také řádně oznámila.

9. Ze správních spisů soud zjistil, že žalobkyně podáními ze dne 8. 12. 2015, ze dne 16. 12. 2015 a ze dne 21. 3. 2016 oznámila správnímu orgánu I. stupně provedení kácení dřevin v obvodu dráhy, jejichž stavem byl bezprostředně ohrožen život či zdraví nebo hrozila škoda značného rozsahu, a to v období od listopadu 2015 do února 2016. K oznámení doložila mimo jiné fotografie kácených dřevin a rámcovou smlouvu o dílo uzavřenou dne 16. 7. 2015 se společností TOMI - REMONST, a.s. jako zhotovitelem. Správní orgán I. stupně zahájil s žalobkyní správní řízení ve věci správního deliktu, kterého se měla pokácením dřevin bez povolení orgánů ochrany přírody dopustit. Po provedeném řízení správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 29. 6. 2016, č. j. MUBR/46233-16/pzd shledal žalobkyni vinnou správním deliktem a uložil jí pokutu ve výši 80 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.
10. U ústního jednání před krajským soudem dne 9. 6. 2021 setrvali účastníci řízení na své dosavadní právní argumentaci.
11. Krajský soud se nejprve zabýval namítanou nicotností správních rozhodnutí z důvodu věcné nepříslušnosti rozhodujících správních orgánů, kdy žalobkyně namítla, že orgány ochrany přírody nemají věcnou příslušnost k řízení ohledně stromů nacházejících se v obvodu dráhy nebo přímo na stavbě dráhy. Toto žalobní tvrzení soud vyhodnotil jako nedůvodné, neboť okolnosti, které by zakládaly nicotnost napadeného rozhodnutí, neshledal.
12. Ve svém závěru krajský soud vycházel z rozsudku NSS ze dne 5. 11. 2015, č. j. 7 As 162/2015 – 59, který vyslovil, že: „Zákon o dráhách neobsahuje žádné ustanovení, které by se výslovně týkalo ochrany dřevin a povolování jejich kácení. Stěžovatelka sice poukazovala na ust. § 5 odst. 3, § 10 a § 22 odst. 1 písm. a) zákona o dráhách a ust. § 11 a § 14 vyhlášky, ale z těchto ustanovení nelze v žádném případě dovodit pravomoc provozovatele dráhy nebo drážního správního úřadu rozhodnout o kácení dřevin rostoucích na pozemku v obvodu dráhy. V ust. § 5 odst. 3 zákona o dráhách je obecně stanoveno, že stavba dráhy a stavba na dráze musí splňovat technické podmínky a požadavky bezpečnosti provozování dráhy a drážní dopravy; v ust. 10 citovaného zákona je upravena ochrana před nebezpečím hrozícím z nemovitostí v sousedství dráhy a v ust. § 22 odst. 1 písm. a) je upravena obecně povinnost provozovatele dráhy provozovat dráhu pro potřeby plynulé a bezpečné drážní dopravy podle pravidel pro provozování dráhy a úředního povolení. Problematiku ochrany a kácení dřevin rostoucích mimo les, jimiž jsou stromy a keře rostoucí jednotlivě i ve skupinách ve volné krajině i v sídelních útvech na pozemcích mimo lesní půdní fond, výlučně upravuje zákon o ochraně přírody a krajiny. Tento zákon tedy dopadá na všechny dřeviny rostoucí na pozemcích mimo lesní půdní fond, tj. i na dřeviny rostoucí na pozemcích v obvodu dráhy. Pokud je úmyslem zákonodárce vyjmout dřeviny rostoucí mimo les z působnosti orgánů ochrany přírody, činí tak výslovně [viz např. ust. § 59 odst. 1 písm. j) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách, ve znění pozdějších předpisů]. V zákoně

o dráhách se však žádné ustanovení shodného či obdobného obsahu není. Vzhledem k tomu, že zákon o dráhách a zákon o ochraně přírody a krajiny mají odlišný předmět úpravy, nelze mezi těmito zákony stanovit poměr obecného a zvláštního.” Jak je krajskému soudu známo z úřední činnosti, citovaný právní názor, který vychází z právní úpravy účinné do 31. 3. 2017, tedy účinné také v době vydání napadeného rozhodnutí, je v rozhodovací praxi správních soudů ustálený a soud proto ani v nyní posuzované věci nemá důvod se od něj odchýlit. Lze proto uzavřít, že jelikož zákon o dráhách ve znění účinném v době rozhodování správních orgánů neobsahoval žádné ustanovení o vyjmutí dřevin rostoucích v obvodu dráhy (na stavbě dráhy) z působnosti orgánů ochrany přírody, rozhodovaly oba správní orgány v mezích své věcné příslušnosti.

13. Další žalobní bod, podle něž žalobkyně nemůže odpovídat za správní delikt, jelikož dřeviny sama nekácela, pouze jejich kácení zadala, shledal krajský soud rovněž nedůvodným. Právní teorie i judikatura správních soudů dovodila odpovědnost za správní delikt podle § 88 zákona o ochraně přírody a krajiny jak u přímého činitele (zhotovitele), tak u objednatele. Z rozsudků NSS ze dne 23. 9. 2016, č. j. 4 As 117/2016 - 26 nebo ze dne 5. 3. 2009, č. j. 9 As 50/2008-64 (oba dostupné na webových stránkách NSS) vyplývá, že pro odpovědnost za správní delikt osoby objednatele je rozhodující, zda zhotovitel, který fakticky koná, je v přímé řídicí působnosti objednatele. Správní orgány takovou působnost u žalobkyně coby objednatele dovodily a jejich závěry v tomto směru ani nebyly v žalobě žádným konstruktivním způsobem zpochybněny. Krajský soud se s vypořádáním této otázky správními orgány plně ztotožnil a bez dalšího je aproboval.
14. Ve třetím žalobním bodě žalobkyně namítla, že nemohla čekat na vydání povolení ke kácení dřevin, jelikož hrozilo nebezpečí na životě a zdraví ve smyslu § 8 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny, podle kterého: *„povolení není třeba ke kácení dřevin, je-li jejich stavem zřejmě a bezprostředně ohrožen život či zdraví nebo hrozí-li škoda značného rozsahu. Ten, kdo za těchto podmínek provede kácení, oznámí je orgánu ochrany přírody do 15 dnů od provedení kácení.“* Namítka je koncipována zcela obecně bez konkrétní vazby na projednávaný případ, vyjma konstatování, že před kácením došlo ke dvěma mimořádným událostem v důsledku pádu stromů, avšak bez jakéhokoliv místního či časového určení. Žalobkyně nikterak nespecifikovala ani majetkovou škodu, která měla hrozit v důsledku neprovedení kácení. Přestože tento žalobní bod nebyl součástí odvolání, žalovaný se touto otázkou zabýval a vypořádal ji na str. 9-10 napadeného rozhodnutí. Krajský soud se s jeho argumentací plně ztotožnil. Kácení dřevin bylo žalobkyní provedeno bez pravomocného povolení dle zákona o ochraně přírody a krajiny, přičemž naplnění podmínek podle § 8 odst. 4 téhož zákona, které by umožňovaly kácení, jež mohlo být oznámeno příslušnému orgánu ex post, nebylo prokázáno. Dle prováděcí vyhlášky č. 189/2013 Sb., o ochraně dřevin a povolování jejich kácení, v platném znění, musí oznámení o kácení obsahovat mj. doložení skutečností nasvědčujících tomu, že se jednalo skutečně o dřeviny, jejichž stavem byl zřejmě a bezprostředně ohrožen život a zdraví, či hrozila škoda značného rozsahu. Obsahem správního spisu má krajský soud za prokázané, že žalobkyně svá oznámení o kácení zaslala správnímu orgánu I. stupně ve čtyřech případech, přičemž ani v jednom neosvědčila bezprostřední ohrožení života, zdraví či hrozbu škody značného rozsahu. Dále žalobkyně neosvědčila ani dodržení 15 denní lhůty k oznámení provedení kácení ve smyslu § 8 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny. Tyto závěry správních orgánů ostatně žalobkyně žádným nosným způsobem nerozporovala.

15. Krajský soud připomíná, že účelem institutu kácení dřevin bez povolení orgánu ochrany přírody je zabránit bezprostředním nepředvídatelným situacím. Ve správním řízení nebylo prokázáno, že by stav dřevin byl natolik mimořádný a život či zdraví ohrožující, že by mohla žalobkyně přistoupit k jejich kácení z vlastní vůle. Podle názoru krajského soudu správní orgány dospěly ke zcela správnému závěru, že výjimka z povolovacího režimu stanovená § 8 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny se vztahuje pouze na akutní, náhle vzniklé situace, např. po větrných smrštích, kalamitách či povodních. Takové okolnosti však v daném případě nenastaly a existoval proto časový prostor pro podání žádosti o povolení. Třetí žalobní bod byl proto shledán rovněž nedůvodným. Krajský soud má tímto za vypořádanou rovněž argumentaci žalobkyně uvedenou v jejím vyjádření ze dne 18. 3. 2021.
16. Na základě závazného právního názoru vysloveného NSS ve zrušujícím rozsudku krajský soud opětovně porovnal změnu právní úpravy zákona o ochraně přírody a krajiny a její dopad na případnou retroaktivitu zákona ve prospěch žalobkyně.
17. Podle § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, ve znění účinném do 31. 3. 2017, platilo, že: *„Ke kácení dřevin je nezbytné povolení orgánu ochrany přírody, není-li dále stanoveno jinak. Povolení lze vydat ze závažných důvodů po vyhodnocení funkčního a estetického významu dřevin. Povolení ke kácení dřevin na silničních pozemcích může orgán ochrany přírody vydat jen po dohodě se silničním správním úřadem a povolení ke kácení dřevin u železničních drah může orgán ochrany přírody vydat jen po dohodě s drážním správním úřadem.“*
18. Podle § 8 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, ve znění účinném do 31. 3. 2017, platilo, že: *„Povolení není třeba ke kácení dřevin z důvodů pěstebních, to je za účelem obnovy porostů nebo při provádění výchovné probírky porostů, při údržbě břehových porostů prováděné při správě vodních toků, k odstraňování dřevin v ochranném pásmu zařízení elektrizační a plynárenské soustavy prováděném při provozování těchto soustav a z důvodů zdravotních, není-li v tomto zákoně stanoveno jinak. Kácení z těchto důvodů musí být oznámeno písemně nejméně 15 dnů předem orgánu ochrany přírody, který je může pozastavit, omezit nebo zakázat, pokud odporuje požadavkům na ochranu dřevin.“*
19. Podle § 88 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, ve znění účinném do 31. 3. 2017, platilo, že:
*„Orgán ochrany přírody uloží pokutu až do výše 1 000 000 Kč právnické osobě nebo fyzické osobě při výkonu podnikatelské činnosti, která se dopustí protiprávního jednání tím, že
c) poškodí nebo zničí bez povolení dřevinu nebo skupinu dřevin rostoucích mimo les,
h) nesplní ohlašovací povinnost podle tohoto zákona nebo nesplní povinnost náhradní výsadby podle § 9.“*
20. Zákon o ochraně přírody a krajiny byl od 1. 4. 2017 novelizován zákonem č. 319/2016 Sb., a nově podle § 8 odst. 1 platí, že: *„Ke kácení dřevin je nezbytné povolení orgánu ochrany přírody, není-li dále stanoveno jinak. Povolení lze vydat ze závažných důvodů po vyhodnocení funkčního a estetického významu dřevin. Povolení ke kácení dřevin na silničních pozemcích může orgán ochrany přírody vydat jen po dohodě se silničním správním úřadem.*“
21. Podle § 8 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, ve znění účinném od 1. 4. 2017, platí, že: *„Povolení není třeba ke kácení dřevin z důvodů pěstebních, to je za účelem obnovy porostů nebo při provádění výchovné probírky porostů, při údržbě břehových porostů prováděné při správě vodních toků, k odstraňování dřevin v ochranném pásmu zařízení elektrizační a*

plynárenské soustavy prováděném při provozování těchto soustav, k odstraňování dřevin v ochranném pásmu zařízení pro rozvod tepelné energie prováděném při provozování těchto zařízení, k odstraňování dřevin za účelem zajištění provozuschopnosti železniční dráhy nebo zajištění plynulé a bezpečné drážní dopravy na této dráze a z důvodů zdravotních, není-li v tomto zákoně stanoveno jinak. Kácení z těchto důvodů musí být oznámeno písemně nejméně 15 dnů předem orgánu ochrany přírody, který je může pozastavit, omezit nebo zakázat, pokud odporuje požadavkům na ochranu dřevin; v případě odstraňování dřevin za účelem zajištění provozuschopnosti železniční dráhy nebo zajištění plynulé a bezpečné drážní dopravy na této dráze tak může učinit jen na základě závazného stanoviska drážního správního úřadu.

22. Podle § 88 zákona o ochraně přírody a krajiny, ve znění účinném od 1. 4. 2017, platí, že:
- „(1) Právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že*
 - c) poškodí nebo zničí bez povolení dřevinu nebo skupinu dřevin rostoucích mimo les,*
 - h) nesplní ohlašovací povinnost podle tohoto zákona nebo nesplní povinnost náhradní výsadby podle § 9,*
 - (3) Za přestupek lze uložit pokutu do 1 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1“*
23. Z porovnání obou časových verzí dotčených ustanovení zákona o ochraně přírody a krajiny je zjevné, že nově s účinností od 1. 4. 2017 k odstraňování dřevin za účelem zajištění provozuschopnosti železniční dráhy nebo zajištění plynulé a bezpečné drážní dopravy na této dráze již není zapotřebí povolení orgánu ochrany přírody. Vyžadováno je ovšem přechodí písemné oznámení záměru orgánu ochrany přírody, a to nejméně 15 dnů předem, kdy orgán může kácení v takovém případě pozastavit, omezit nebo zakázat a zároveň je možné takto činit jen na základě závazného stanoviska drážního správního úřadu. Z citovaných ustanovení obou časových verzí tedy vyplývá, že ani po změně právní úpravy nebylo na libovůli žalobkyně přistoupit k odstranění dřevin bez předchozí ingerence orgánu ochrany přírody. Z obsahu správního spisu je nesporné, že žalobkyně informovala o kácení dřevin ve všech případech až ex post.
24. Aby bylo možno dojít k závěru, že nová právní úprava je pro pachatele správního deliktu příznivější, musela by jako celek působit příznivěji v hmotněprávním slova smyslu, tedy skutek by pro žalobkyni ve světle nové právní úpravy nebyl vůbec trestný, nebo by mu byl nově uložen mírnější trest (např. nižší pokuta). První podmínka nebyla splněna, jelikož žalobkyně svým jednáním i za nové právní úpravy naplňuje znaky přestupku, a to konkrétně nesplnění ohlašovací povinnosti podle § 88 odst. 1 písm. h) zákona o ochraně přírody a krajiny, ve znění účinném od 1. 4. 2017. S tím souvisí také nesplnění druhé podmínky, když tento delikt je dle nové právní úpravy sankcionován stejnou výší pokuty, jako tomu bylo za úpravy předchozí. Na základě uvedeného hodnocení dospěl krajský soud k závěru, že nová právní úprava není pro žalobkyni příznivější.
25. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu důvodnou neshledal, a proto ji v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně v řízení úspěšná nebyla a žalovanému v soudním řízení nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

[Zadejte text.]

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky. To neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu nebo uplatňuje-li stěžovatel stížní body, které napadají závěry o otázkách, k nimž se Nejvyšší správní soud v předcházejícím zrušovacím rozsudku dosud nevyjadřoval - v tom případě je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Ostrava 9. června 2021

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje